

Arrest

nr. 158 193 van 10 december 2015
in de zaken RvV X en RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2015 heeft ingediend om enerzijds de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2014 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) en anderzijds de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2015 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 22 juli 2005 in het bezit gesteld van een visum type D (gezinshereniging) op de Belgische vertegenwoordiging in Abidjan op basis van haar huwelijk met dhr. S. F.

1.2. Verzoekster kwam op 15 augustus 2005 aan op Belgisch grondgebied en bood zich op 18 augustus 2005 aan te Antwerpen met het oog op haar inschrijving en werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.3. Op 18 augustus 2006 werd verzoekster in het bezit gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister van onbepaalde duur (heden B-kaart geldig tot 3 mei 2018).

1.4. Op 20 april 2007 werd dhr. S. F. tot Belg genaturaliseerd.

1.5. Op 25 maart 2010 beviel verzoekster van haar zoon S. G. A., van Belgische nationaliteit.

1.6. Op 8 oktober 2010 sprak de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen de echtscheiding uit tussen verzoekster en haar echtgenoot.

1.7. De Rechtbank van Eerste Aanleg verklaarde het huwelijk van verzoekster met dhr. S. F. nietig in zijn vonnis van 18 december 2012.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 20 juni 2014 een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Verzoekster werd hiervan op 15 juli 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: S.(...)

Voorna(a)m(en): J.(...)

Nationaliteit: Siërra Leone

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

(Haar minderjarige zoon S.(...), G.(...) A.(...) geboren te Antwerpen op 25.03.2010 nationaliteit Siërra Leone volgt haar administratieve situatie)

de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, § 2, eerste lid, 4°).

De betrokkene verkreeg een B kaart op basis van gezinshereniging met de, toen nog Siërra Leonese onderdaan, S.(...), F.(...) met wie ze huwde op 06.12.2002. Zij diende een visumaanvraag gezinshereniging op basis van art 10 al 1, 4° van de wet van 15.12.1980 op 23.03.2005. Dit werd haar toegestaan op 04.07.05. Zij verkreeg een BIVR van onbeperkte duur op 18.08.06 die op 07.07.08 werd omgezet naar een B kaart. Op 18.12.12 velt de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen een vonnis waardoor het huwelijk van de betrokkene met Dhr S.(...) vernietigd wordt (ref 12/1390/A). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en de internationale openbare orde. Uit de motivering van dit vonnis blijkt dat het huwelijk werd gesloten zonder de intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met Dhr S.(...). Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit bovengenoemd vonnis. Betrokkene heeft maw fraude gepleegd door een schijnhuwelijk aan te gaan met Dhr S.(...) als een gevolg verliest zijn haar recht op onbeperkt verblijf in het Rijk en dient haar B kaart te worden ingetrokken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 11 juni 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van verzoeksters minderjarige zoon. Verzoekster werd hiervan op 15 juli 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde wordt aan S.(...), J.(...)

geboren te (...) op (...)

van Sierra Leonese nationaliteit

verblijvende te (...)

bevel gegeven om de genaamde B.(...), O.(...) G.(...),

geboren te (...), op (...)

van Sierra Leonese nationaliteit,

verblijvende te (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Art 7, eerste lid, 2 van de wet van 15.12.1980: de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art 6 eerste lid van de wet)

B.(...), O.(...) G.(...) werd ingeschreven bij zijn geboorte in het vreemdelingenregister omdat zijn moeder S.(...), J.(...) op dat moment verkeerdelijk nog niet uit het vreemdelingenregister geschrapt was wegens verlies van haar verblijfsrecht Immers was haar verblijfsrecht ingetrokken wegens fraude op 20.06.2014 mét een bevel om het grondgebied te verlaten. De betrokkene is na de afgifte van deze beslissing (bijlage 14ter) namelijk op 08.07.2014 geboren. Gezien hij als minderjarig kind de administratieve situatie van zijn ouders volgt, gezien zijn vader nooit toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van langer dan drie maanden en gezien zijn moeder op het ogenblik van zijn geboorte ook niet meer toegelaten of gemachtigd was tot een verblijf van langer dan drie maanden wordt vastgesteld dat hij nooit recht had op een wettig verblijf in het Rijk. Het kind dient de administratieve situatie van zijn moeder te volgen.

Bovengenoemde zin dat de moeder het kind binnen de 'dertig dagen dient terug te brengen naar de plaats waarvan hij gekomen is' dient dus gelezen te worden als het kind het moeder dient te volgen in diens opvolging van haar bevel van 20.06.2014.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Het al dan niet samenvoegen van twee zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193 526). Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67 627).

2.2. Verzoekster diende zowel een verzoekschrift in tegen de beslissing van 20 juni 2014 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) (rolnr. RvV X) als tegen de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) (rolnr. RvV X).

2.3. Aangezien in de motieven van de beslissing tot afgifte van het bevel tot terugbrenging (bijlage 38), thans de tweede bestreden beslissing, wordt verwezen naar de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter), is de Raad van oordeel dat de twee bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten.

De zaken met rolnummers. RvV X en RvV X worden gevoegd.

2.4. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Vooraf merkt de Raad op dat de eerste bestreden administratieve rechtshandeling in twee luiken uiteenvalt, die als aparte beslissingen dienen te worden beschouwd aangezien niet in redelijkheid kan worden betwist dat de deze twee beslissingen een onderscheiden feitelijke en juridische grondslag vertonen.

In de eerste plaats omvat de eerste bestreden beslissing de intrekking van verblijf in hoofde van verzoekster op grond van artikel 11, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Vervolgens wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Aan de vaststelling dat het hier om onderscheiden beslissingen gaat, wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat deze beslissingen middels hetzelfde document, “*bijlage 14ter*”, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226 182). Een en ander blijkt trouwens uit artikel 26/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit, dat het volgende bepaalt: “ § 1. *Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het verblijf van de op grond van artikel 10, van de wet, toegelaten vreemdeling, geeft hij hem, zo nodig, het bevel om binnen een bepaalde termijn het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze beslissing aan de vreemdeling door hem het document overeenkomstig het model van bijlage 14ter te overhandigen*”.

3.2. In een tweede middel van haar verzoekschrift dat gericht is tegen de beslissing tot intrekking van verblijf, voert verzoekster de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in dit middel het volgende:

“In bestreden beslissing wordt de draagwijdte van de beslissing tot intrekking van verblijf (bijlage 14ter) op de volgende wijze uitgebreid tot de administratieve situatie:

Haar minderjarige zoon, S.(...) , G.(...) A.(...) geboren te Antwerpen op 25.03.2010 nationaliteit Sierra Leone volgt haar administratieve situatie.

Op geen enkele wijze wordt gemotiveerd worden de redenen van deze uitbreiding toegelicht. Omwille van het nalaten dit te motiveren is het voor verzoekster onduidelijk wat de motieven van deze uitbreiding zijn. Dit is echter net het doel van de formele motiveringsplicht, vastgelegd in de Wet van 29.07.1991.13 Omwille van deze gebrekkigheid, kan worden besloten tot een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.”

3.3. De formele motiveringsplicht houdt in dat de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die eraan ten grondslag liggen en dat die uiteenzetting afdoende moet zijn, dit wil zeggen voldoende duidelijk opdat de betrokkene zou kunnen inschatten of het aangewezen is de beslissing te bestrijden met de middelen die het recht hem verschaft. Een bijzonder vage vermelding laat de verzoekende partij niet toe te achterhalen op grond van welk gegeven en met inachtneming van welke rechtsregel de verwerende partij tot zijn conclusie is gekomen is.

Wat de materiële motivering betreft, moet de verwerende partij aantonen dat de reden die zij formeel als rechtsgrond voor haar beslissing opgeeft, steun vindt in het dossier waarover zij op het ogenblik van haar beslissing beschikte en dat de rechtsregel, waarnaar zij verwijst, in dat concrete geval de gemaakte conclusie toelaat (cf. RvS 28 februari 2005 nr. 141 320).

3.4. In de bestreden beslissing tot intrekking van verblijf wordt uitdrukkelijk artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag vermeld. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

(...)"

3.5. Verzoekster lijkt te kunnen worden gevolgd waar zij meent dat het zinnetje dat in de bestreden beslissing tussen haakjes wordt vermeld, met name "(Haar minderjarige zoon S.(...), G.(...) A.(...) geboren te Antwerpen op 25.03.2010 nationaliteit Siërra Leone volgt haar administratieve situatie)" onvoldoende zicht geeft op de redenen die hieraan ten grondslag liggen. De hierboven aangehaalde juridische grondslag schraagt de beslissing in hoofde van verzoekster wier schijnhuwelijk werd vernietigd, maar kan bezwaarlijk volstaan om de draagwijdte van de beslissing tot intrekking van verblijf uit te breiden naar de situatie van haar minderjarige zoon die geen fraude heeft gepleegd en geen schijnhuwelijk heeft afgesloten.

3.6. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

"Verzoekster stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom het toepassingsgebied van de bestreden beslissing wordt uitgebreid naar haar minderjarige zoon.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele en materiële motiveringsplicht voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Er wordt immers vastgesteld dat verzoekster een verblijfsrecht verkreeg op grond van gezinshereniging met de toen nog Sierra Leonese onderdaan, S.(...) F.(...), met wie zij huwde op 6 december 2002. Er wordt verder aangegeven dat het huwelijk bij vonnis van 18 december 2012 nietig werd verklaard omdat het strijdig werd bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Verzoeksters frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit bovengenoemd vonnis. Zij heeft met andere woorden fraude gepleegd door een schijnhuwelijk aan te gaan met de heer S.(...) en bijgevolg verliest zij haar recht op onbeperkt verblijf in het Rijk en dient haar B-kaart te worden ingetrokken. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Zij gaat er met haar betoog overigens aan voorbij dat wel degelijk wordt toegelicht waarom de bestreden beslissing eveneens ten aanzien van haar zoon wordt genomen, namelijk omdat hij de administratieve situatie van zijn moeder volgt.

Verzoeksters betoog is derhalve niet ernstig.

Het tweede middel is ongegrond."

3.7. De verwerende partij herhaalt in haar nota met opmerkingen de vaststellingen die aanleiding gaven tot de beslissing tot intrekking van verblijf in hoofde van verzoekster, maar zij slaagt er niet in te verhelderen op welke manier de aangehaalde juridische grondslag en de aangehaalde feitelijke overwegingen toelaten te concluderen dat haar zoon haar administratieve situatie zou volgen.

3.8. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen deugdelijke reden kan aangeven waarom de beslissing tot intrekking van verblijf wordt uitgebreid tot het minderjarig kind van verzoekster, zodat de formele en de materiële motiveringsplicht worden miskend.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

De beslissing tot intrekking van verblijf dient te worden vernietigd.

3.9. In haar beide verzoekschriften voert verzoekster tegen de verwijderingsmaatregelen in een eerste middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoekster stelt in haar middel onder andere het volgende:

"Bestreden beslissing, namelijk een bevel tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, (namelijk een bevel tot terugbrenging), is een terugkeerbesluit zoals gedefinieerd in de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG)1.

In de inleidende bepalingen van de Terugkeerrichtlijn wordt bepaald dat derhalve de grondrechten met name die bepaald in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (verder EU-Handvest), moeten worden gerespecteerd.

Artikel 41 van het EU-Handvest luidt als volgt:

(...)

Bij lezing van bovenstaande bepaling, heeft verzoekster het recht te worden gehoord voordat jegens haar een voor haar nadelige beslissing wordt genomen.

In het arrest M.G. en R.N. tegen Nederland van het Hof van Justitie van de Europese Unie³ dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat een eventuele schending van het voorrecht als volgt dient te worden onderzocht:

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C/301/87, Jurispr. blz. I/307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C/288/96, Jurispr. blz. I/8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C/141/08 P, Jurispr. blz. I/9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C/96/11 P, punt 80).

In arrest nr. 230.257 dd. 19.02.2015 bevestigt de Raad van State het bestaan van de verplichting voor de Dienst Vreemdelingenzaken om alvorens een beslissing te nemen de betrokkene moet worden uitgenodigd om gehoord te worden. Dat moet de betrokkene in staat stellen zijn argumenten tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht uiteen te zetten. Volgens de Raad van State biedt alleen een dergelijke uitnodiging de vreemdeling effectief de mogelijkheid om zijn standpunt te doen gelden. De argumentatie en analyse van de Raad van State geldt mogelijk ook voor andere verblijfsbeslissingen.

(...)

Verder moet overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder EHRM) op basis van artikel 8 EVRM het gezinsleven gerespecteerd worden bij het nemen van beslissing over het al dan niet toekennen van verblijfsrecht.

In het arrest Jeunesse voegt het EHRM hier aan toe dat de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, er een grondige belangenafweging moet gemaakt worden. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

Verder stelt het EHRM hierbij dat er slechts sprake is van een schending van artikel 8 EVRM wanneer het gaat over uitwijzing naar een land waar het onmogelijk is een waardig en effectief familieleven te leiden. Omwille van recente ebola-crisis, de heersende armoede en de lage ontwikkelingsgraad kan dit in Sierra Leone niet gegarandeerd worden, zoals rapporten van het IOM en UN Development Programme aantonen.

(...)

3.10. Artikel 41 van het Handvest betreft het recht op behoorlijk bestuur. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen

aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

3.11. Aan verzoekster wordt zowel bevel gegeven om zelf het grondgebied te verlaten (vervat in bijlage 14ter) als om haar minderjarige zoon B. O. G. terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is (bijlage 38). Beide bevelen werden genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Zoals verzoekster in haar middel stelt, vormt deze wetsbepaling een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregelen, die als terugkeerbesluiten dienen te worden beschouwd in de zin van de Terugkeerrichtlijn, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Deze bestreden bevelen moeten worden aangemerkt als bezwarende besluiten die de belangen van verzoekster en haar minderjarig kind ongunstig kunnen beïnvloeden.

3.12. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

3.13. *In casu* blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster, voorafgaand aan de beslissingen tot afgifte van voormelde bevelen, zou zijn gehoord. Zoals verzoekster in haar middel suggereert onder verwijzing naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), werd geen rekening gehouden met haar gezinsleven in België en met de (on)mogelijkheid om dit gezinsleven in Sierra Leone verder te zetten. Evenmin werd rekening gehouden met de hogere belangen van haar minderjarige kinderen, zoals zij aanvoert.

3.14. Uit het administratief dossier blijkt nochtans dat de gemachtigde van de staatssecretaris over de identiteits- en verblijfsgegevens van de beweerde biologische vader van verzoeksters minderjarige kinderen beschikte, maar niet is nagegaan of de kinderen een affectieve band hadden met deze persoon. Bovendien blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris aan verzoekster bevel gaf tot terugbrenging van haar jongste minderjarige zoon B. O. G. (°2014), doch niet van haar eveneens minderjarige zoon S. G. A. (°2010).

3.15. Er dient echter te worden aangestipt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht slechts aanleiding geeft tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Het lijkt te dezen aannemelijk dat het niet horen van verzoekster, en het ontnemen van de kans om zich te verweren tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het bevel tot terugbrenging, gelet op het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen, een invloed kan hebben op de besluitvorming. De verzoekende partij verwijst in haar middel naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin wordt gesteld dat de overheid bij het nemen van een verwijderingsbeslissing in haar belangenafweging een belangrijk gewicht dient te toe te kennen aan het hoger belang van de rechtstreeks betrokken kinderen (EHRM, 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §109).

3.16. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij onder andere het volgende:

“(...)

Het hoorrecht houdt geenszins de verplichting in voor de bevoegde autoriteit om, wanneer zij voornemens is om samen met de vaststelling van een illegaal verblijf, een terugkeerbesluit uit te vaardigen, de vreemdeling daarvan op de hoogte te stellen of hem te waarschuwen, zodat hij zijn zienswijze ten aanzien van dit besluit kenbaar kan maken. (conclusie advocaat-generaal in zaak C-166/13, punt 56)

Bovendien kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

De thans bestreden beslissing betreft immers een beslissing tot intrekking van een verblijfsrecht op basis van het adagium “*fraus omnia corrumpit*”, nadat haar huwelijk nietig werd verklaard. Die nietigverklaring heeft terugwerkende kracht zodat het huwelijk en het verblijfsrecht dat werd verkregen op basis van dit huwelijk, geacht worden nooit te hebben bestaan. Verzoekster kan derhalve geen enkel gegeven en element betreffende dat verblijfsrecht dienstig opwerpen, die tot een ander besluit zouden kunnen leiden.

Zoals reeds aangegeven, toont verzoekster niet aan zich dienstig op het wetboek van de Belgische nationaliteit te kunnen beroepen en kan zij niet ernstig voorhouden als zou haar zoon een recht hebben verworven op permanent in België te verblijven. Verzoekster slaagt er dan ook niet in enig relevant gegeven aan te brengen die de inhoud van het terugkeerbesluit had kunnen beïnvloeden.

Omwille van bovenstaande redenen, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat artikel 41 van het Handvest zou zijn geschonden.

In dit opzicht maakt verzoekster evenmin een schending van artikel 8 EVRM en artikel 9 van het kinderrechtenverdrag aannemelijk, aangezien haar minderjarige kinderen haar administratieve situatie volgen en de thans bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat zij zal worden gescheiden van haar kinderen. Het hoger belang van het minderjarig kind werd hierbij in overweging genomen. Verwerende partij heeft zich er willen van verzekeren dat het kind in geen geval van de moeder gescheiden wordt.

Het eerste middel is ongegrond.”

3.17. De Raad merkt op dat de verwerende partij zich in haar nota baseert op het feit dat de intrekking van het verblijfsrecht ‘*ex tunc*’ uitwerking heeft, waardoor het verblijfsrecht van verzoekster geacht wordt nooit te hebben bestaan. De retroactieve werking van de intrekkingbeslissing is een juridische fictie die op zich geen invloed heeft op de realiteit van de eventuele belangen die verzoekster zou kunnen puren uit haar ondertussen ontwikkeld feitelijk gezinsleven en de hogere belangen van de ondertussen geboren minderjarige kinderen. De retroactieve werking van de intrekkingbeslissing ontslaat de verwerende partij niet van haar verplichting om verzoekster minstens de kans te bieden haar standpunt ten aanzien van de terugkeerbesluiten kenbaar te maken. Tevens dient te worden aangestipt dat de verwerende partij zich blindstaart op de (zeer onduidelijke) argumentatie in verzoeksters eerste middel op grond van artikel 8, § 4, van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit, maar geenszins aantoon op welke wijze bij de besluitvorming het feitelijke gezinsleven of de hogere belangen van de minderjarige kinderen in overweging werden genomen, zoals zij in haar nota beweert. De loutere affirmatie dat “*haar minderjarige kinderen haar administratieve situatie volgen*” volstaat in dit verband niet. De stelling dat “*de thans bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat zij zal worden gescheiden van haar kinderen*” lijkt trouwens te worden tegengesproken door de vaststelling dat er slechts een bevel tot terugbrenging van één van de minderjarige kinderen werd genomen.

3.18. Het verzuim van de gemachtigde van de staatssecretaris om verzoekster te horen alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten en een bevel tot terugbrenging te nemen, heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, haar daadwerkelijk de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake de opgelegde verwijderingsmaatregelen een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, werd aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de beslissing tot intrekking van verblijf (bijlage 14ter) gepaard gaat en het bevel tot terugbrenging dienen te worden vernietigd.

Aangezien een bespreking van het derde middel, dat eveneens gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten / bevel tot terugbrenging, niet tot een ruimere vernietiging aanleiding kan geven, dient dit niet verder te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 177 181 en RvV 177 208 worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 juni 2014 wordt vernietigd.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2015 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN